

SOFIA SUKUVAARA

SOTURIKUNINGATAR

SYDÄNTEN TAISTELU

Sydänten taistelu

Soturikuningatar

SYDÄNTEN TAISTELU

SOTURIKUNINGATAR

SOFIA SUKUVAARA

© 2023 Sofia Sukuvaara

Kannen kuva: Shutterstock

Kannen suunnittelu: BoD – Books on Demand

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-3636-4

Audata tuijotti arolle muurin harjalta otsa huolestuneissa rypyissä. Hän tiesi, että jotain oli pahasti vinossa, mutta ei tiennyt, mikä. Hän sivelä mietteläästi kultalaatoilla vahvistetussa vyössä riippuvan taistelukirveensä puista vartta. Taistelukirves oli perinteinen, epäsymmetrinen skyyttalainen kirves, jonka toinen pää oli taottu suipoksi, pistinmäiseksi teräksi.

Aro aukeni linnoituksen edessä vihreänä mattona, joka jatkui silmäkantamattomiin. Linnoituksen toisella puolella, Audatan selän takana, aro rikkoutui metsäiseksi, kunnes sulautui vuoristoon. Metsä ulottui jonkin matkan päähän linnoituksesta ja suojasi osittain sen takasivua.

Audata liikahti levottomasti. He olivat juuri lähdössä metsästäämään, ja linnoitukseen jäisi vajaa miehitys. Se teki linnoituksen haavoittuvaiseksi. Kunpa hän vain keksisi, mikä oli vikana!

Luonto ympärillä oli kuitenkin rikkoutumattoman hiljainen. Audata huokaisi ja valmistautui jatkamaan matkaa muurien reunustamalta katon tasanteelta takaisin linnoituksen sisätiloihin. Tasanteen jokainen kulma päättyi pieneen puolustustorniin, josta johtivat raput alas linnoitukseen. Audata käveli lähimmän tornin luo ja ojensi kätensä avatakseen sen raskaan puuoven, mutta hän jähmettyi kesken liikkeen. Sisältä kuului kolinaa.

Pahat aavistukset mielessä Audata tarttui nopeasti kirveeseensä, perääntyi muutaman askeleen ja valmistautui iskemään. Puuovi lennähti auki.

Audata huudahti ja laski nopeasti kirveensä.

"Mitä sinä oikein puuhaat, Audata? Oletko ihan sekaisin?" Aella raivosi lattialta, jonne oli heittäytynyt pois kirveen tieltä. Audata katsoi muutaman vuoden nuorempaa pikkusiskoaan katuvasti.

"Anteeksi, Aella. Minä en tiedä, mitä ajattelin. Mutta minulla on sellainen ilkeä olo vatsanpohjassa aivan kuin jotain olisi tapahtumassa. Se

huolestuttaa, koska olemme lähdössä metsästämään ja linnoitukseen jää vain äiti sekä osa vanhemmista sutureista."

Aella heilautti vaaleita, pitkiä hiuksiaan ja tuhahti siniset silmät närkästyttä tulvillaan.

"Ei se silti anna sinulle oikeutta tehdä minusta hakkelusta. Minulla ei ole mitään intoa olla vastustajat halki, poikki ja pinoon-listasi täydennystä."

Audata virnisti ja ojensi kätensä auttaakseen Aellan pystyyn. Räminä taustoitti Aellan nousemista, kun hänen vyössään roikkuva taistelukirves kolisi lattiaa vasten. Audata sipaisi pähkinänruskeat hiuksensa pois kasvoiltaan ja katsoi siskoaan vihreillä silmillään.

"Vaistoatko sinä sen? Minä olen varma, että jotain on tapahtumassa."

Aella rypisti kulmiaan ja nyökkäsi sitten.

"Kyllä, minäkin tunnen sen. Pitäisikö meidän lähteä metsästämään kuitenkin vasta myöhemmin?"

Siskokset astuivat torniin ja lähtivät kulkemaan kivisiä rappusia alas.

"Kysytään äidiltä", Audata vastasi. "Hän tietää."

Nuoret naiset laskeutuivat toiseen kerrokseen. Se aukeni linnoituksen molempia sivuja pitkin juoksevaan käytävään, jonka varrella olevat ovet johtivat makuuhuoneisiin. Toinen kerros rajoittui puiseen, koristeelliseen kaiteeseen, ja sen yli saattoi kurkistaa sisäpihalle, jonka ympärille kaikki linnoituksen huoneet oli ryhmitelty. Sisäpihalle oli keskitetty ruuanlaitto ja vesipisteet, ja sitä suojasi sateelta kupoli. Siskokset kulkivat käytävää, kunnes saavuttivat yhden koristeellisista puuovista ja koputtivat ovelle.

"Äiti, me täällä", Audata huudahti.

"Sisään!"

Audata avasi oven ja astui Aella kannoillaan huoneeseen. Huone oli iso, ja sen lattiaa peitti koristeellinen ja värikäs matto. Oikealla seinustalla sijaitsi iso, puinen sänky kuviodulla peitteellä, joka oli värjätty sateenkaaren värein. Ovea vastapäätä kiersi pitkä, puinen penkki, jonka päällä vartoi kulho peseytymistä varten. Penkin vieressä oli useita arkuja vaatteiden ja esineiden säilytystä varten. Kalustuksen täydensi puinen pöytä, minkä edessä oli tuoli. Pöydällä oli taidokkaasti koristeltuja rasioita korujen ja muiden pienten esineiden säilyttämistä varten.

Siskosten äiti istui hymyillen tuolilla pieni, varrellinen hopeapeili kädessään. Sinopella oli päällään siniset housut, jonka saumat oli ommeltu siksakkuvioin keltaisella langalla, ja jalassa oli korkeavartiset nahkaiset saappaat. Sininen tunika, jossa juoksi kullalla kirjailtu peura, liikkui Sinopen ojentaessa toista kättään kutsuvasti tyttärilleen. Pitkät, vaaleat hiukset lainehtivat vapaina olkapäille. Sinope oli yhä kaunis nainen, ja hänen tyttärensä olivat perineet ulkonäkönsä äidiltään. Kauneuden

lisäksi tyttäret olivat saaneet äitinsä pelottoman taistelijan luonteen. Juuri Sinopen kyvyt soturina ja joukkojen johtajana olivat nostaneet hänet linnoituksen kuningattaren asemaan.

"Kertokaa, kultaseni, mikä on hätänä? Näytätte niin huolestuneilta", Sinope totesi vakavoituen.

"Voi äiti, emmekö voisi mennä joku toinen päivä metsästämään?" Audata kysyi. "Meillä on ilkeä aavistus tästä päivästä. Teitä jäisi linnoitukseen niin vähän, jos me lähdemme."

Sinope nyökkäsi mietteliäänä Audatan sanoille.

"Minäkin tunnen sen, mutta... Meidän ruokamme alkaa olla lopussa, emmekä me siksi kestä isompaa piiritystä, vaan nuukahdamme kuin kukat ennen vihollista, jos joku päättäisi hyökätä tänne. On parasta, että lähdette metsästämään. Tulette vain takaisin heti, kun pystytte. Lupaam, että me olemme varuillamme täällä", Sinope hymyi tyttärilleen.

Audata katsoi äitiään ensin vastahakoisesti, mutta myöntyi sitten.

"Hyvä on, me yritämme tulla takaisin mahdollisimman pian. Olettehan varovaisia!"

"Totta kai, rakkaani", Sinope vastasi.

Sinopella oli viimeinen sana linnoituksen naissoturien yhteisön päällikkönä. Yhteisön jäsenistä vanhemmat naiset osallistuivat metsästykseen tai muihin sotaisiin toimiin harvemmin kuin nuorempi sukupolvi, joiden harteilla ne pääasiallisesti olivat. Vanhemmat naiset viettivät sen sijaan aikansa muissa linnoituksen päivittäisissä toimissa kuten ruuanlaitossa.

Aella ryntäsi halaamaan äitiään.

"Me tulemme pian takaisin!"

Sinope vastasi tyttärensä halaukseen ja irrottautui sitten.

"Älä huoli, osaamme kyllä pitää huolen itsestämme", Sinope vastasi tuntien Aellan hiljaisen huolen. "Varokaakin tulemasta takaisin ilman saalista tai määrään teidät harjoittelemaan rangaistukseksi aamuvarhaisesta iltamyöhään", Sinope kiusoitteli lopuksi tyttäriään.

Audata nauroi.

"Älä edes kuvittele moista! Milloin viimeksi olemme tulleet kotiin tyhjin käsin metsältä? Noinko vähän meidän taitoihimme luotat? Itsehän olet meidät opettanut!"

Jousiammunnan sekä muiden soturin varustukseen kuuluvien aseiden, kuten keihään ja miekan, käytön harjoittelu aloitettiin mahdollisimman varhain yhdessä ratsastuksen kanssa niin, että reilu parikymppisinä, kuten Audata ja Aella olivat, takana oli jo vuosikausia harjoitusta.

Sinope hymyili Audatalle silmät tuikkien.

"Alkakaahan mennä siitä jo minua kiusaamasta!"

Audata käveli antamaan suukon äitinsä otsalle, ja siskokset jatkoivat matkaa käytävään.

Sisarukset ravasivat alakertaan. Kun he avasivat alaoven, he olivat vähällä törmätä mieheen. Mies hätkähti heidät nähdessään, mutta painoi nopeasti katseensa maahan. Audata kerkesi kuitenkin näkemään läikkyvän vihan miehen silmissä. Mies oli yksi heidän Ateenasta kotoisin olevista orjistaan, jotka he olivat kaapanneet mukaansa jonkin aikaa sitten.

Pienehkö ateenalaisista koostuva joukko-osasto oli ollut tiedustelemassa, ja miehet olivat eksyneet matkallaan vuorten tälle puolelle. Ateenalaiset olivat epäonnekseen harhautuneet linnoituksen valta-alueelle, ja Sinope sotureineen oli tehnyt lopun tunkeilijoista. Viisi miestä Sinope oli kuitenkin päättänyt säästää hetken mielijohteesta ja ottaa heidät mukaansa orjiksi. Ateenalaiset olisivat olleet hyviä orjia, ellei heillä olisi ollut yksi paha vika: asenne. Miehiä sai vahtia ja patistaa tekemään töitä, sillä muuten he olisivat vain jököttäneet paikallaan vihamielisesti.

Audata muisti kuulleensa tarinoita siitä, kuinka ateenalaisten kotimaassa naiset olivat sidottuina taloon, hoitivat kodin ja lapset, kun taas miehet huitelivat menemään kaupungilla päivät pitkät. Kuulemma ateenalaiset ajattelivat, että miehet olivat naisia ylempänä, ja naisten oikea paikka oli neljän seinän sisällä miesten tahdon mukaisesti. Tämä selitti ateenalaisten orjien haluttoman asenteen, mutta sellaisen elämän kuvitteleva puistatti Audataa. Kammottavaa! Hän ei pystynyt edes ajattelemaan elämää ilman hevosia, aseita, metsästystä ja sotimista. Miten elämä voisi muuten olla elämisen arvoista? Ja miksi ihmeessä hän olisi arvoltaan vähäisempi kuin mies?

Aella ärähti ateenalaiselle miesorjalle käytävässä ja tehosti varoitustaan kirveen heilautuksella.

"Tiehesi siitä ja varokin näyttämästä naamaasi minun edessäni enää uudestaan tänään!"

Mies luikki nopeasti tiehensä ennen kuin sai Aellan kirveestä ja katosi kulman taakse. Kiitos kauppasuhteiden ja matkalaisten, naiset olivat aikanaan oppineet kreikan kuin vahingossa. Tarinat kertoivat suuren makedonialaisen sotapäällikön, Aleksanterin, voitokkaista sotaretkistä vuorten toisella puolella, ja ateenalaiset orjat saivat syyttää juuri Aleksanteria komennuksestaan epäonnistuneelle tiedusteluretkelle, joka oli lopulta johtanut linnoitukseen.

"Hemmetin ateenalaiset! Ei tästä tule mitään. He ovat surkeita orjia. Meidän pitää puhua heistä äidille, kun tulemme takaisin", Aella suhahti vihasesti.

"Aina heidän lähellään minusta tuntuu siltä, että he pelkästään odottavat hetkeä, jolloin he voisivat ryöstää aseemme ja pilkkoa meidät", Audata myönsi. "Ehkä on parempi, että päästämme heidät pois sen sijaan, että pidämme heidät, sillä muuten joudumme varomaan ja vahtimaan heitä koko ajan."

"Totta, heitä täytyy kyllä pitää silmällä", Aella vahvisti, mutta jatkoi naurua äänessään. "Tosin on heistä miehinä paljon hyötyäkin, ja ovathan he hyvännäköisiä, varsinkin juuri tuo ateenalainen!"

Audata virnisti siskolleen.

"Onhan heistä ollut piristämään yön tylsiä tunteja! Siitä me kaikki olemme varmasti yhtä mieltä. Eihän täällä linnoituksessa muuten miehiä näy, koska emme ota tänne miessotureita. Tosin olen monesti ajatellut, että ateenalaisista pitäisi piiskata turhaa ylpeyttä pois. He ovat niin olevinaan."

Aella nyökkäsi pontevasti siskonsa ajatuksille. Kun ateenalaiset oli otettu vangiksi, oli naisten joukossa käyty suokopuakin siitä, kuka sai ensimmäisenä nauttia miesten seurasta vuoteessa. Lopulta kaikki olivat saaneet vuorollaan ateenalaiset viereensä, ja uutuuden viehätyksen laannuttua miehet olivat saaneet olla kohtalaisen rauhassa. Loppujen lopuksi naisten aika kului enimmäkseen hevosten kanssa, linnoituksen askareissa, harjoittelussa ja sotimisessa, sillä ne olivat ensimmäisinä tärkeysjärjestyksessä, ja vasta sen jälkeen tulivat miehet, jos aikaa ja halua riitti.

Audata ja Aella kävelivät kivitetylle sisäpihalle, missä joukko naisia seisoi juttelemassa lähellä tyhjää tulikuoppaa ja sen ylle ripustettua pataa, joka roikkui metallikoukussa.

"Hei, joko lähdetään?" Harpe huudahti sitoen tummanruskeita hiuksiaan taakse ponihännälle, ja hymy välkehti hänen ruskeissa silmissään.

Harpe oli pitkäkökö, ja hänen alas valuneiden hihojen paljastamat käsivartensa kertoivat lihaksikkaasta ja voimakkaasta vartalosta, mikä oli kehittynyt vuosien fyysisen harjoittelun myötä jokaiselle linnoituksen naiselle. Harpe oli erityisen läheinen Audatalle ja toimi myös tämän apuna aina, kun Sinope luovutti linnoituksen vetovastuun vanhimmalle tyttarelleen lähtiessään matkoille linnoituksen ulkopuolelle. Kuin vastakohtana vastuuntuntoiselle isosiskolleen Aella oli helposti tunteidensa vietävissä ja nopeasti mieltään muuttava, eikä Aellaa saanut kiinnostumaan mistään niin vakavasta kuin linnoituksen päivittäisten asioiden hoitamisesta. Ailahtelevaisen luonteensa takia Aella joutuikin vähän väliä ongelmiin niin arkielämässä kuin taisteluissa, ja näistä tukalista tilanteista Audatan täytyi usein rynnätä siskonsa pelastamaan.

"Niin, miksi tuhlata aikaa?" Dolope kysyi iloisesti.

Dolope oli Aellan sydänystävä. Dolope ja Aella, kaksi vaaleaverikköä, muodostivat kauhukaksikon, joka oli aivan liian usein säntäämässä kulloisenkin kiinnostavana välkehtivän asian tai olennon perään kuin kaksi innostuneesti haukkuvaa metsästyskoiraa. Dolope oli ihmisenä rakastettava, hyväntuulinen ja aina valmis auttamaan kanssasisariaan.

Pihalla seisokeli myös Pramilla, joka oli ryhmän vanhin ja kokoein soturi punertavine hiuksineen. Pramilla pysyi tilanteessa kuin tilanteessa rauhallisena kuin seisova vesi, ja hän suhtautui elämään tyyneen hyväksyvästi, mutta ei silti koskaan heittänyt kirvestään maahan luopumisen merkiksi.

Naiset olivat pukeutuneet värikkäisiin tunikoihin ja valkoisiin housuihin, jotka olivat naimattoman naisen merkki. Housujen reisien sisäpuolelle oli ommeltu nahasta tehty vahvike, joka helpotti ratsastamista ja esti hiertymää. Jaloissa naisilla oli kauniisti kirjaillut ja helmillä koristellut lyhytvartiset nahkasaappaat. Tunikat olivat tiukasti kiinnitetty paikoilleen paksuilla, kullalla vahvistetuilla taisteluvöillä. Väissä naisilla riippuivat koukuissa taistelukirveet. Jokaisella oli myös tikari, ja sitä kannettiin aina mukana joko vyön koukkuun kiinnitettyä tai piilotettuna vaatteiden alle.

Samassa koirat ilmestyivät innosta vinkuen kulman takaa sisäpihalle ja ryntäsivät hyppimään naisten ympärille. Ne vaistosivat, että oli aika lähteä metsästämään. Audata hymyili ja kumartui silittämään isoa mustanharmaata suosikkikoiraansa, Scylesia. Ystävyksien lisäksi joukko muita naisia oli lupautunut metsästysretkelle, ja he liittyivät sisäpihalla seisovien joukkoon.

"Eiköhän lähdetä hakemaan aseet, niin pääsemme matkaan", Audata totesi hyväntuulisesti.

Naiset lähtivät iloisesti hälisten kävelemään kohti asevarastoa koirien juostessa vieressä. Vaikka naiset olivat lähdössä pelkästään metsästämään, oli varauduttava mihin tahansa, sillä seudun heimot liittolaistensa kera olivat jatkuvassa sodassa vastapuoliensa kanssa huolimatta väliaikaisista rauhansopimuksista. Näin kuka vain saattoi joutua koska tahansa hyökkäyksen kohteeksi, ellei ollut varautunut.

Asevarasto oli linnoituksen kulmassa vahvan seinämuurin suojissa, kuten koko asuinyltöokin. Audata otti avaimet vyöstään roikkuvasta koukusta ja avasi asevaraston raudalla vahvistetun, raskaan puuoven. Avaimia asevarastoon oli vain muutama, joista Audatalla oli yhdet, ja asevarasto pidettiin aina tarkasti lukossa. Audata kiskaisi oven auki, ja naiset astuivat nelikulmaiseen huoneeseen. Ensiksi katse osui siististi järjestyksessä oleviin nuolikoteloihin, jotka olivat ripustettu olkahihnastaan seinään kiinnitettyihin, puisiin telineisiin vastapäätä ovea.

Niistä seuraavina nuolet olivat järjestetty puisille hyllyille varaston oikealle puolelle. Miekat lepäsivät puisissa kehikoissa terät ylöspäin ja huotrilla suojattuna seinää vasten. Pronssista tehdyt kilvet ja pitkät, terävät keihäät puisilla varsilla olivat vasemmalla seinällä hyvässä järjestyksessä yhdessä pronssisten kypärien kanssa, mitkä olivat ylempänä hyllyillä. Monet kypäristä olivat koristeltu härän sarvilla.

Heti oikealla oven vieressä olivat pronssiset rintapanssarit, jotka olivat tehty sadoista pienistä suomua muistuttavista, limittäisistä pronssipaloista, jotka olivat ommeltu nahkaan. Hyllyillä rintapanssarien yläpuolella olivat sisältä pehmustetut, puuvillasta tiukasti kudotut kangaspanssarit, joita käytettiin metsästyksessä. Ne eivät olleet tehokkaita teräaseita vastaan, mutta pedon kynnet eivät niitä pystyneet läpäisemään. Varaston kauimmaisessa nurkassa olivat ateenalaisten kilvet, miekat, panssarit sekä muu aseistus yhdessä kasassa.

Tikarit ja taistelukirveet säilytettiin yleensä yöt makuuhuoneissa, jotta ne olivat hetkessä käden ulottuvilla hätätilanteessa. Naiset hajaantuivat ottamaan oman varustuksensa, sillä jokaisella oli omat aseensa tarkasti määrättyssä paikassa. Metsästämistä varten otettiin kangaspanssarit, jouset ja nuolikotelot nuolineen jo vyössä roikkuvien taistelukirveiden lisäksi. Myös miekka napattiin matkaan. Kokenein sormin naiset pukivat itsensä, heittivät nuolikotelot jousineen selkäänsä ja keräsivät aseensa niin, että olivat pian valmiita lähtemään.

He astuivat ulos varastosta, ja Audata kumartui lukitsemaan oven. "Tulkaa äkkiä katsomaan, vihollinen on tulossa!"

Yksi ateenalaisista orjista juoksi huitoen käytävää pitkin kohti naisia.

Audata henkäisi ja vilkaisi siskoonsa. Oliko tämä se, mitä he olivat odottaneet tapahtuvaksi koko aamun?

Naiset ryntäsivät aseitaan pidellen ateenalaisen perään kohti käytävän toista päätä ja sen suurta kaari-ikkunaa, jonka saattoi tarvittaessa sulkea vihollisilta puulla vahvistetuilla metallilevyillä. Saavuttuaan ikkunalle naiset kurkkivat toistensa olkien yli nähdäkseen eteen avautuvalle arolle. Ikkunasta avautuva maisema oli kuitenkin hiljainen ja tyyni eikä ketään näkynyt.

Audatan sisu kuohahti. Mitä peliä ateenalainen oikein pelasi? Hän käännähti raivoissaan katsomaan miestä ja puristi kätsensä nyrkkiin, ettei olisi tehnyt mitään harkitsematonta.

Aella sen sijaan ei turhia kursaillut, vaan hän kaappasi vimmoissaan ateenalaista toisella kädellä olkapäästä ja painoi tikarinsa terän miehen kurkkua vasten.

"Senkin idiootti, mitä sinä oikein teit? Miksi sinä huijasit meitä? Mitä sinä yrität?"

Dolope laski kätensä rauhoittavasti Aellan olalle, vaikka hänkin oli selvästi vihainen miehen tempauksesta.

"Anna olla, Aella, hän ei ole sen arvoinen. Meillä ei ole nyt tarvetta ylimääräiselle ruumiille."

Ateenalainen seisoi silmät kiinni ja liikkumatta, mutta uhmakkaan oloisena Aellan otteessa. Mies ei selvästikään aikonut paljastaa mitään.

"Paras jättää hänen rankaisemisensa siksi aikaa, kunnes tulemme metsältä", Audata huokaisi. "Äiti halusi meidän lähtevän nopeasti matkaan."

Aella irrotti otteensa miehestä vastahakoisesti, mutta ei malttanut olla lyömättä tätä tikarin kahvalla kasvoihin rangaistukseksi. Mies parahti ja lysähti polvilleen.

"Älä tee tätä enää koskaan. Ymmärrätkö?" Aella sähähti. Hän laittoi tikarin takaisin vaatteidensa alle, kun mies pysytteli polvillaan naamaansa pidellen.

"Lähdetään, tytöt", Harpe totesi ja osoitti sanansa orjalle. "Ja sinä häivy nyt vauhdilla meidän silmistämme ja käyttäydyt kunnolla lopun päivää tai saat katuja raskaasti, jos kuulemme sinun temppuilleen meidän poissa ollessammekin."

Ateenalainen orja nousi nopeasti ja vilkaisi naisiin peitelty kauna katseessaan. Kun orja oli hävinnyt kulman taakse, naiset jatkoivat käytävää pitkin ja astuivat pian linnoituksen puisesta, mutta ulkopuolelta raudalla lujitetusta, raskaasta portista pihamaalle. Puusta rakennetut tallit sijaitsivat sivussa, pienen matkan päässä linnoituksesta. Hevosilla oli hyvin tärkeä paikka naisten sydämissä, ja ne olivat kultaakin kalliimpia sotaratsuina, kuljetusjuhtina, kauppatavarana ja lihan lähteenä linnoituksen elämässä. Jokaisella soturilla oli useampi hevonen, ja osa hevosista laidunsi vapaana arolla, kunnes niitä tarvittiin.

Naiset astuivat talliin tervehtimään hevosiaan. Audata meni silittämään ison mustan oriinsa, Fryan, turpaa. Ori tuhahti onnellisena Audatan hyväiltävänä. Hevosen ja ihmisen välinen suhde perustui luottamukseen sekä kunnioitukseen, sillä muuten saumaton yhteistyö verisellä ja kiivaalla taistelukentällä oli mahdotonta. Audata otti orin vierestä puisesta telineestä sen varusteet: nahkaiset, otsapannasta ja turparemmistä kultaisin tiikerein ja leopardein koristellut suitset sekä huovalla päältä koristellun satulan, jonka huovassa välkehti kultaisia eläinkuvioita. Audata varusti hevosen, ja satulan taakse hän kiinnitti nuolikotelon jousineen sitä varten tehtyihin kiinnikkeisiin.

Kun kaikki olivat valmiita, naiset taluttivat hevoset ulos. Hevoset olivat opetettu kumartamaan toisen jalkansa varaan, jotta ratsastaja pääsi helposti selkään. Tempu saattoi olla elintärkeä ja pelastaa soturin hengen taistelun kaaoksessa, kun selästä pudonnut, raskaasti aseistettu soturi

pääsi aseineen nopeasti takaisin selkään. Audata pyysi Fryaa kumartamaan ja kiipesi hevosen selkään. Pian kaikki olivat ratsujensa selässä.

"Eiköhän lähdetä!" Audata huudahti.

Naiset aloittivat laukkaamisen kohti aroa. Audata loi viimeisen katseen linnoitukseen ja rukoili mielessään, etteivät hänen pahat aavistuksensa kävisi toteen.

Damon kulki käytävällä täynnä kostonhimoista riemua.

Tänään se tapahtuisi. Tänään kaikki se häpeä ja nöyryytys pyyhkiytyisivät pois. Isän kuolema olisi maksettu ja kosto saisi täyttymyksensä. Hän hävittäisi virneen niiden ylimielisten, luonnottoman sotaisten naisten kasvoilta. Hän alamaisena, orjana! Pataljoonan johtajan, tagmatarkhisen, poika. Mahdotonta!

Raivo välähti Damonin kasvoilla, kunnes ne sulivat hymyyn, ja hän pyyhkäisi mustia hiuksia sivuun otsaltaan. Eniten hän nauttisi linnoituksen kuningattaren tappamisesta. Se ruoja murhasi hänen isänsä! Hän saattoi yhä nähdä silmiensä edessä, kuinka pitkä ja näyttävä nainen heilutti sarvilla koristellussa kypärässä ja pronssisessa rintapanssarissaan taistelukirvestä hevosen selässä, ja noin vain, hymyillen voitonriemuisesti taistelun kiihkosta, nainen antoi kuolettavan iskun hänen isänsä päähän, josta kypärä oli pudonnut kamppailun aikana. Hän itse oli saattanut vain vilkuilla avuttomana vierestä, kun hänen isänsä lyhyistyi maahan, koska samassa toinen naisen tyttäristä, se vaalea, hyökkäsi hänen kimppuunsa kuin raivotar. Pian hän olikin tehty aseettomaksi ja haavoittunut lievästi, eikä hänellä ollut muuta vaihtoehtoa kuin antautua muutaman jäljelle jääneen miehensä kanssa. Mikä häpeä!

Mutta Damonin viha vain kasvoi, kun hän ajatteli, mitä kaikkea naiset olivat heille tehneet. He olivat, kautta Zeuksen, piiskanneet heitä, jos he olivat viivytelleet tai eivät olleet totelleet. Heitä, aristokraattisia ateenalaisia! Lisäksi he olivat linnoituksessa joutuneet luuttuamaan lattioita, juoksemaan arkisia askareita naisten puolesta ja palvelemaan valtiaitaan. Kaiken huipuksi heidän oli täytynyt viihdyttää naisia myös makuuhuoneessa, mitä Damon vihasi periaatteesta yhtä lailla. Silti se salaa kiihotti häntä, sillä olivathan linnoituksen naiset kaikkea, mitä naiset kotona Ateenassa eivät olleet: hoikan lihaksikkaita, itsevarmoja ja tietoisia siitä, mitä halusivat, eivätkä naiset ymmärtäneet nöyryä miesten edessä laisinkaan.

Samassa Damonin ajatukset keskeytyivät, kun ovi melkein läjähti hänen päähänsä, ja hän joutui hyppäämään sivuun.

Siinä paha, missä mainittiin, Damon ajatteli katkerasti. Hän narskutteli hampaitaan nähdessään kaksi nuorta, pitkää ja kaunista naista, tumman ja vaalean, tuijottavan häntä. Ennen kuin viha sai hänestä vallan, hän painoi katseensa. Vaalea nainen karjahti hänelle ja näytti kirvestään. Eivätkö nuo koskaan saaneet tarpeekseen tuosta kirvestään? Hullut barbaarit! Nainen ei ollut mies, ja kirveet kuuluivat miehille. Näillä naisilla ei selvästikään ollut mitään tajua siitä, että kunnon naiset eivät kohdelleet aseitaan rakastavammin ja suuremmalla huolellisuudella kuin miehiään. Damon jatkoi matkaansa ennen kuin vaalea nainen sai päähänsä katkaista hänen kätensä kirveshulluuden puuskassa ja suuntasi kulkunsa kohti heidän huoneitaan.

Ateenalaisia oli yhteensä viisi, ja he asuivat ahtaasti yhdessä linnoituksen kauimmaisessa, pienessä huoneessa alakerrassa. Damon oli varma, että ennen heidän tuloaan huone oli ollut mitätön komero tavaroiden säilytystä varten, mikä sekin sai katkeria ajatuksia pyörimään hänen päässään. Miehet kääntyivät katsomaan sisään astuvaa Damonia.

"Onnistuohan se tänään?" Ares varmisti, ja hänen poskensa paloivat innostuksesta.

Ares vihasi linnoituksen naisia yhtä paljon kuin Damon, ja hän oli humaltunut mahdollisuudesta päästä kostamaan. Ares oli jalosukuisen ateenalaisen näköinen suorine nenineen ja tummine hiuksineen. Damon hymyili ystävälleen.

"Kyllä, he lähtevät metsästämään niin kuin olivat ajatelleet. Kuulin naisten puhuvan siitä. Me hoitelemme linnoitukseen jäävät, kunhan vain saamme aseet käsiimme. Saitteko suunnitelman valmiiksi?"

Haemon, jonka kasvojen hallitsevin piirre oli voimakas nenä, virnisti yhtä innoissaan kuin Ares ja Damon.

"Saimme. Orion harhauttaa naisia, ja sillä välin Ares hoitelee asevaraston oven niin, että pääsemme sisään. Sen jälkeen meidän ei tarvitse kuin hakea aseemme", Haemon päätti kostonhimoisen hymyn paljastaessa hänen hampaansa.

Orion, lyhyt ja leveärakenteinen mies, nyökkäsi vahvistukseksi odottava hymy kasvoillaan, kun hän nojaili seinään. Viides ateenalainen, hoikka ja kevyt, Paeon huokaisi.

"Miksi meidän tarvitsee vuodattaa verta? Ei se tuo ketään takaisin. Miksemme vain ota aseitamme ja lähde pois mahdollisimman hiljaa?"

Neljä silmäparia tuijotti Paeonia kyllästyneenä. He olivat kuulleet tämän saman aiemminkin.

"Äh, ole hiljaa. Emme me kaipaa sinun mielipidettäsi. Sinä seuraat vain mukana ja pidät naamasi ummessa", Damon ärähti.

Paeonin maailmaa hyväilevä väkivallattomuus ja rauhan tavoittelu jaksoi aina hämmästyttää muita. Paeon olikin joutunut armeijaan tahtomattaan, eikä hän ollut innokas sotilas. Paeon olisi mieluiten raapustanut runoja päivät pitkät ja näppäillyt lyyraa. Miehet vaipuivat istumaan kukin omalle makuupaikalleen huopien päälle ja jäivät hiljaisuuteen odottamaan hetkeään.

Heidän tilaisuutensa oli vihdoinkin koittanut. Orion ja Ares odottivat piilossa käytävällä, kun muut miehet olivat jääneet vartomaan huoneeseen. Kun naiset menivät asehuoneeseen, kaksikko erosi. Orion jäi käytävän pimentoihin aseisiin lähelle ikkunaa käytävän päässä. Ares jatkoi sisäpihan yli ja painautui vasten toisen käytävän seinää, jotta ikkunaan juoksevat naiset eivät huomaisi häntä ohittaessaan. Ares tajusi kämmmentensä hikoavan ja hengityksen tihentyvän aivan kuten ennen taistelua. Tämä oli heidän kostonhetkensä!

Kun naiset tulivat ulos asevarastosta, Orion juoksi kulman ympäri ja huusi:

"Tulkaa äkkiä katsomaan! Vihollinen on tulossa!"

Se sai naiset ryntäämään ikkunalle. Heti, kun naiset olivat ohittaneet Aresin, hän pinkaisi kohti asevarastoa veren kohistessa korvissa. Hän avasi lukitsemattoman oven ja pujahti sisään. Hän painoi oven kiinni ja jäi vetämään henkeä ovea vasten. Ares odotti jännittyneenä, olivatko naiset huomanneet hänet. Mutta ei, naisten kenkien kopina ja äänet haipuivat pian pois, kun naiset poistuivat linnoituksesta. Aresin suu leveni virneeseen.

He olivat onnistuneet!

Ares löysi aseensa ja varusteensa sekä puki ne päälleen odotellessaan, sillä he olivat sopineet vartovansa hyvän aikaa ennen kuin muut miehet liittyisivät hänen seuraansa, jotta metsälle lähteneet naiset eivät kerkeäisi kääntymään apuun.

Lopulta oveen koputettiin, ja ääni kuului vaimeana sen läpi.

"Ares, me täällä, avaa ovi!"

Ares käveli avaamaan oven ystävilleen ja hymyili leveästi kolisten hieman varusteissaan.

"Löysit varusteemme? Mahtavaa", Damon virnisti.

Ateenalaiset kävelivät sisään ja sulki oven perässään. Kuumeinen varusteiden penkominen alkoi, ja ei mennyt kauaa ennen kuin viisi täysin varustettua sotilasta seisoivat valmiina miekat kädessään.

Damon tunsi kiihkon nousevan sisällään. Hän oli unelmoinut tästä koko vankeusajan, ja nyt se vihdoinkin tapahtui. Julmasti irvistäen hän avasi oven ja piti miekkansa valmiina iskuun. Miesten varusteet kolisivat vaimeasti, kun he juoksivat käytävällä etsien uhreja. Eräs naisista tuli

Syntymästään soturiksi kasvatettu Audata elää sisarensa, äitinsä ja muiden naissoturien kanssa linnoituksessa sota-ajan aron keskellä. Heidän elämänsä suistuu raiteiltaan, kun tragedia iskee linnoitukseen.

Äidin ystävä ja tämän soturit toisesta heimosta rientävät apuun. Sen myötä saapuu Heron, komea miessoturi, joka kiinnostuu Audatasta.

Heron ei kuitenkaan ole ainoa, joka on iskenyt silmänsä Audataan: voimakkaan vihollisheimon päällikön poika Deon on rakastunut Audataan ensisilmäykseltä. Nyt Deonilla on vihdoinkin tilaisuus alkaa tavoitella sydämensä valittua, mutta Audata ei ole kiinnostunut.

Kun Heron tarjoaa sydäntään Audatalle, Deonin tahto ei hiivu: kuinka pitkälle Deonin pakkomielle Audataan venyy? Mihin kaikkeen Deon on valmis saadakseen Audatan itselleen?

SYDÄNTEN TAISTELU on kiehtova tarina valtataistelusta antiikin ajassa, jossa naiset ja miehet elivät ja taistelivat tasavertaisina kohdaten toisensa sekä taistelukentällä että sen ulkopuolella ja jossa soturin kunnia oli elämän tärkein ohjenuora. Tarinan maailma perustuu aitoon historialliseen todellisuuteen. *Sydänten taistelu* on *Soturikuningatar*-sarjan ensimmäinen osa.

BoD

